FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 6 februari 1997 *

I mål T-64/96,

Filippo de Jorio, medlem av Europeiska gemenskapernas ekonomiska och sociala kommitté, företrädd av advokaten Lucio Filippo Longo, Rom, delgivningsadress: advokatbyrån Ernest Arendt, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiske rådgivaren Maria Cristina Giorgi, och Thérèse Blanchet, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: generaldirektören Bruno Eynard vid Europeiska investeringsbankens direktorat för rättsfrågor, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

angående talan enligt artikel 173 respektive artikel 175 i EG-fördraget i fråga om arvoden till medlemmar i ekonomiska och sociala kommittén,

meddelar

* Rättegångsspråk: italienska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna C.P. Briët och A. Potocki,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Europeiska gemenskapernas ekonomiska och sociala kommitté (nedan kallad ESK) har upprättats genom artikel 193 i EG-fördraget (nedan kallat fördraget). ESK har en rådgivande funktion och består av företrädare för olika grupper inom det ekonomiska och sociala livet.

2 Enligt artikel 194 fjärde stycket i fördraget skall rådet med kvalificerad majoritet fastställa arvodena för ESK: s medlemmar.

3 Regionkommittén har upprättats genom artikel 198a i EG-fördraget, vilket är en bestämmelse som har införts i detta fördrag genom fördraget om Europeiska unionen. Också denna kommitté är ett organ med rådgivande funktion och den består av företrädare för regionala och lokala organ.

4 I motsats till ESK kan Regionkommittén själv fastställa arvodena för sina medlemmar, under förutsättning att den iakttar de bestämmelser som fastställs inom ramen för budgetförfarandet.

Bakgrund till tvisten

5 Sökanden utsågs till medlem av ESK genom rådets beslut 94/660/EG, Euratom av den 26 september 1994 om utnämning av medlemmar till ekonomiska och sociala kommittén för perioden den 21 september 1994—den 20 september 1998 (EGT L 257, s. 20).

6 I skrivelser av den 21 december 1994 och den 26 januari 1995 beklagade sig ESK: s ordförande inför rådets ordförande över att Regionkommittén själv kan fastställa sina medlemmars arvoden, medan ESK, vars medlemmar fullgör parallella och likvärdiga uppgifter, inte har en sådan befogenhet. Han påpekade att ESK: s medlemmar uppfattar denna omständighet som en diskriminering i förhållande till Regionkommitténs medlemmar. Han begärde därför att ESK skulle beviljas samma frihet som Regionkommittén i fråga om sina medlemmars arvoden, och tillade att det rörde sig om en fråga om värdighet.

7 I skrivelse av den 1 mars 1995 fick ESK: s ordförande svar av rådets ordförandeskap som angav att artikel 194 fjärde stycket i fördraget gjorde det omöjligt att efterkomma ESK: s anspråk på befogenhet att självständigt fastställa sina medlemmars ekonomiska ställning. Ordförandeskapet förklarade sig dock villig att ompröva frågan om uppräkning av arvodena för ESK: s medlemmar, om kommittén kunde visa att en sådan uppräkning var motiverad av objektiva överväganden på det tekniska planet.

8 Därpå utarbetade rådets budgetkommitté ett förslag till ett nytt beslut angående arvodena för ESK: s medlemmar grundat på artikel 194 fjärde stycket i fördraget.

9 Genom skrivelse av den 1 juni 1995 underrättade ESK: s ordförande rådets ordförande om att ESK: s presidium hade beslutat att förkasta detta förslag till beslut. Han angav emellertid att ESK: s presidium var berett att acceptera förslaget, under förutsättning att den föreslagna arvodeshöjningen betraktades som en enkel justering mot bakgrund av levnadskostnadsutvecklingen och att denna höjning inte förenades med några särskilda villkor.

10 Mot denna bakgrund höjde rådet dagtraktamentet för ESK: s medlemmar genom beslut 95/358/EG, Euratom av den 29 juni 1995 om utbetalning av dagtraktamente till medlemmar, suppleanter och sakkunniga i Ekonomiska och sociala kommittén (EGT L 205, s. 38, nedan kallat beslut 95/358).

Domstolsförfarandet och parternas yrkanden

11 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 maj 1996. Talan avser dels ogiltigförklaring enligt artikel 173 i fördraget, dels fastställelse av passivitet enligt artikel 175 i fördraget.

12 Det skriftliga förfarandet har genomförts i vanlig ordning. Den 9 december 1996 inkom rådet med duplik.

13 Sökanden har inte framställt några klara formella yrkanden.

14 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— i andra hand ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

15 Genom ansökan av den 24 oktober 1996 anhöll Konungariket Nederländerna om att få intervenera i tvisten till stöd för svarandens yrkanden.

Talans upptagande till sakprövning

Parternas argument

Talan om ogiltigförklaring

16 Rådet har i sitt svaromål hävdat att talan om ogiltigförklaring inte kan upptas till sakprövning, eftersom den inte uppfyller kraven i artikel 44.1 i rättegångsreglerna.

17 Rådet erinrar om att det i punkterna c och d i denna bestämmelse föreskrivs att ansökan skall innehålla uppgifter om "föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna" och "sökandens yrkanden". Enligt rådet

innehåller sökandens ansökan varken det ena eller det andra. Den innehåller inte någon uppgift om vilken rättsakt som sökanden önskar ogiltigförklarad och det framställs inte något identifierbart yrkande i det avseendet. Rådet har därför, med hänvisning till förstainstansrättens beslut av den 29 november 1993 i mål T-56/92, Koelman mot kommissionen (Rec. 1993, s. II-1267, punkt 19), anfört att ansökan saknar den precision som krävs för att talan skall kunna upptas till sakprövning.

18 Rådet anser för övrigt att den enda rättsakt som eventuellt skulle kunna bli föremål för en talan om ogiltigförklaring är beslut 95/358, som publicerades i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 31 augusti 1995. Om emellertid detta är det beslut som avses i sökandens ansökan, är det uppenbart att talan om ogiltigförklaring har väckts för sent och att den följaktligen skall avvisas. Talan måste nämligen väckas inom en frist av två månader, ökad med en frist av tio dagar för avståndet till Italien, och denna frist gick ut långt innan ansökan ingavs den 10 maj 1996.

19 Sökanden har i sin replik gjort gällande att den rättsakt som han yrkar skall ogiltigförklaras är "rådets vägran att bifalla begäran från ESK: s ordförande om att rådet skulle ompröva det arvode som skall utges till medlemmar i ekonomiska och sociala kommittén".

20 Sökanden säger sig ha fått kännedom om denna handling genom ett telefax av den 13 februari 1996. Eftersom han ingav sin ansökan den 10 maj 1996, det vill säga inom 60 dagar från det att han fick denna kännedom, anser han sig ha iakttagit fristen för väckande av talan.

21 I sin duplik säger sig rådet fortfarande ha svårt att förstå vilken rättsakt sökanden yrkar skall ogiltigförklaras, särskilt som det inte känner till vilken "rådets vägran" sökanden anspelar på. Denna förvirring bara stärker rådets uppfattning att talan om ogiltigförklaring skall avvisas, eftersom den strider mot kraven i artikel 44.1 i rättegångsreglerna (se punkt 17 ovan).

22 Rådet har anfört att även om utgångspunkten för fristen mot all förmodan var den 13 februari 1996, såsom sökanden har påstått, gick tvåmånadersfristen, ökad med avståndsfristen av tio dagar, i vilket fall som helst ut den 23 april 1996, det vill säga klart före det att ansökan ingavs den 10 maj 1996. Talan om ogiltigförklaring har således väckts för sent och skall följaktligen avvisas.

Talan om fastställelse av passivitet

23 Rådet har i sitt svaromål gjort gällande att talan om fastställelse av passivitet skall avvisas, eftersom den inte uppfyller kraven i artikel 44.1 i rättegångsreglerna.

24 Trots att talan om fastställelse av passivitet är något klarare än talan om ogiltigförklaring — eftersom sökanden har anklagat rådet för att "inte ha gjort någonting" och dessutom har förebrått institutionen för att, som han säger, ESK: s medlemmar "fortfarande inte har någon ekonomisk ställning" — är den enligt rådet inte desto mindre förvirrad och osammanhängande och den saknar dessutom den precision som krävs enligt artikel 44.1 i rättegångsreglerna för att en talan skall upptas till sakprövning (se punkt 17 ovan).

25 Rådet har för övrigt påpekat att en talan om fastställelse av passivitet bara kan upptas till sakprövning om sökanden först har anmodat institutionen att vidta åtgärder. En sådan anmodan att handla är en "väsentlig första formalitet" vars avsaknad medför att talan om fastställelse av passivitet skall avvisas.

26 I detta fall har sökanden enligt rådet aldrig anmodat det att vidta åtgärder på det sätt som avses i artikel 175 andra stycket i fördraget, och hans talan om fastställelse av passivitet bör därför avvisas.

27 Slutligen har rådet understrukit att det inte är och aldrig har varit passivt i fråga om att fastställa arvoden för ESK: s medlemmar, eftersom rådet sedan år 1958 regelbundet har fastställt dessa arvoden, vilket senast skedde genom beslut 95/358.

28 Sökanden har inte i sin replik bemött rådets argument om att hans talan om fastställelse av passivitet inte skulle kunna upptas till sakprövning. Han har förklarat att han inte vill ägna sig åt "hårklyverier" och uppmanat förstainstansrätten att "avgöra denna allvarliga fråga — utan att ta ställning till invändningarna om rättegångshinder".

Förstainstansrättens bedömning

29 Enligt artikel 111 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten, om det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling.

30 I förevarande mål finns det skäl att tillämpa denna artikel.

31 Det bör först och främst påpekas att enligt artikel 19 i EG-stadgan för domstolen och artikel 44.1 c i rättegångsreglerna skall en ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna. Dessa uppgifter måste vara tillräckligt klara och precisa för att ge svaranden möjlighet att förbereda sitt försvar och för att gemenskapsdomstolen skall kunna avgöra tvisten, i förekommande fall utan att förfoga över ytterligare uppgifter. Kravet på säkerställande av rättssäkerhet och god rättsskipning medför ett krav på att alla väsentliga faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för talan skall framgå, i varje fall sammanfattningsvis men på ett sammanhängande och begripligt sätt, av lydelsen i själva ansökan. (domstolens dom av den 31 mars 1992, kommissionen mot Danmark, C-52/90, Rec. 1992, s. I-2187, punkt 17, och ovannämnda beslut i målet Koelman mot kommissionen, punkt 21).

32 Ansökan i förevarande mål gör det dock inte möjligt att utan tvetydighet identifiera vare sig den rättsakt som yrkas ogiltigförklarad eller den passivitet från rådets sida som sökanden begär att förstainstansrätten skall fastställa. Ansökan innehåller inte heller någon klar och precis framställning av åberopade grunder.

33 Av detta följer att ansökan inte uppfyller de villkor för upptagande till prövning som föreskrivs i artikel 19 i domstolens stadga och artikel 44.1 c i rättegångsreglerna.

34 Det kan vidare anmärkas att enligt artikel 19 i domstolens stadga och artikel 44.1 d i rättegångsreglerna skall ansökan innehålla sökandens yrkanden.

35 Ansökan i detta mål innehåller dock inte några formella yrkanden. Inte heller repliken innehåller några sådana yrkanden. Även om gemenskapsdomstolen under vissa omständigheter kan avhjälpa bristen på formella yrkanden, när sådana yrkanden kan härledas ur en samlad bedömning av argumentationen i ansökan (domstolens beslut av den 7 februari 1994, Pia Hifi mot kommissionen, T-388/93, Rec. 1994, s. I-387, punkt 8—10), är en sådan härledning omöjlig i detta fall, eftersom argumentationen i ansökan uppenbart saknar klarhet och precision (se punkt 32 ovan).

36 Av detta följer att ansökan inte heller uppfyller de villkor för upptagande till prövning som uppställs i artikel 19 i domstolens stadga och artikel 44.1 d i rättegångsreglerna.

37 Vad vidare särskilt beträffar talan om ogiltigförklaring, kan påpekas att även om det antogs att rådets påstådda "vägran att bifalla begäran från ESK: s ordförande att rådet skulle ompröva det arvode som skall utges till medlemmar i ekonomiska och sociala kommittén" skulle kunna vara en rättsakt mot vilken talan kan väckas enligt artikel 173 i fördraget, har sökanden i vilket fall som helst väckt talan för sent.

38 Som sökanden själv har gjort gällande, fick han nämligen kännedom om denna rättsakt den 13 februari 1996. Eftersom han ingav sin ansökan den 10 maj 1996, har han följaktligen underlåtit att iaktta den obligatoriska frist av två månader och tio dagar (avståndsfrist) som föreskrivs i artikel 173 femte stycket i fördraget och artikel 102.2 i rättegångsreglerna för det fall att en i Italien bosatt person väcker talan om ogiltigförklaring.

39 Vad slutligen särskilt beträffar talan om fastställelse av passivitet, framgår av en samlad bedömning av handlingarna i målet att sökanden inte som sig bör hade följt det administrativa förfarandet innan han väckte talan, eftersom han har underlåtit att anmoda rådet att vidta åtgärder på det sätt som avses i artikel 175 andra stycket i fördraget. Han har således underlåtit att uppfylla ett väsentligt formkrav, vilket medför att hans talan om fastställelse inte kan upptas till prövning (se i detta hänseende domstolens dom av den 4 februari 1959, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mot Höga myndigheten, 17/57, Rec. 1959, s. 9, 26).

40 För övrigt förhåller det sig så att även om sökanden i sin ansökan tycks antyda att han har iakttagit det administrativa förfarandet som sig bör i detta fall, eftersom "ESK: s ordförande oupphörligen har påmint ministerrådet om nödvändigheten av att fatta ett beslut", skall det noteras att för det fall att detta skulle utgöra en anmodan att vidta åtgärder i den mening som avses i artikel 175 andra stycket i fördraget, kan denna anmodan inte avhjälpa den brist som konstateras ovan. En passivitetstalan måste nämligen väckas av samma person som tidigare har anmodat institutionen att vidta åtgärder.

41 Av vad som ovan anförts följer att talan skall avvisas som uppenbart ogrundad.

Ansökan om intervention

42 Det är mot denna bakgrund onödigt att ta ställning till Konungariket Nederländernas interventionsansökan.

Rättegångskostnader

43 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden är tappande part och svaranden så har yrkat skall sökanden förpliktas att bära sina egna kostnader samt ersätta rådets rättegångskostnader.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

1) Talan skall avvisas som uppenbart ogrundad.

2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 6 februari 1997

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande